Я — ворона гонорова,
Маю дім у центрі Львова,
А крім того — це не тайна —
Я — ворона надзвичайна;
Видно це і так прекрасно,
Та скажу вам чітко, ясно,
Коротко, немов афіша;
Я на світі найчорніша.
Я живу в своєму домі,
Але ворони відомі,
Що гніздяться на деревах.
Піднімають завше рейвах,
Як мене уздрять: "Вороно,
Повертайся в наше гроно,
Пташечко, крилата квітко,
Бачимо тебе так рідко,
Як ся маєш, де літаєш,
Чим ти пір'ячко вмиваєш,
Що воно таке сяйнисте,
Променисте й дуже чисте?
Ти — між нами найгарніша,
Ти — між нами найчорніша".

Насміхаються клятущі —
Звісно, дикуни із пущі,
Голодранці, скалозуби,
Селюків поріддя грубе.
Я з погордою минаю
Їхню реготливу зграю.
Не мені вони до пари,
Всі ті круки та почвари,
Я блискуча, я єдина
Чорна, чорна, мов ожина;
Я розумна, я багата,

Серед міста в мене хата.
Палац, мов хороми княжі,—
Тобто комин, повен сажі.